

**Τοῦ Φασουλή προγνωστικῶν
τὰ μάλιστα σημαντικῶν.**

Γενάρης, μήνας παγερός,
κι' ἕνας ἀλλοιώτικος καιρός.

Ὅλοι θὰ δείχνουνε πυγμή,
θὰ στέκουν ὀπλισμένοι,
καί τὴν κατάλληλη στιγμή
καθεὶς θὰ περιμένῃ.

Ἡ μάχαις δὲν θὰ σταματοῦν
κι' ἀεροπλάνα θὰ πετοῦν
καὶ πηδαλιουχοῦμενα.

Κι' ὅσοι θὰ μείνουν κάτοικοι
'στὴν πλάσι τὴν σακάτικη
θὰ γίνουνε πετούμενα.

Τότε, φιλότατη κεφαλή,
θὰ λές πετάει τὸ πουλί,
ὁ σπίνος, τὸ κανάρι.

Τώρα πετοῦνε μὴ χάρᾳ
κι' ὅσοι δὲν ἔχουνε φτερά
κι' ἀνθρώποι καὶ γαϊδάροι.

Φλεβάρης, κουτοφλέβαρος, δόλιγον εἰδεχθής,
ὁ φωτοβόλος ἥλιος ἀπάνω στοὺς Ἴχθους.

Κόσμος πόλεις ρημάζεται,
καθένας ἐτοιμάζεται
νὰ σηκωθῇ 'στὸ πόδι.

Καὶ μέσα σὲ παροξυσμοὺς
καὶ σὲ μεγάλους γαλασμοὺς
ἀρχίζει τὸ Τριφίδι.

Γλέντι παντοῦ μοναδικό,
θεάματα ποικίλια,
κι' ἔκει κοντὰ 'στὸ Κεντρικὸ
χορεῦσι κι' ἡ γκαμήλια

Πολλὴ ψευτιά ἔσοῦσεται,
μουτοῦνα καὶ φανάκι,
καὶ πῶς πολὺ μπερδεύεται
τῆς γῆς τὸ γαϊτανάκι.

Ἐπὶ πτωμάτων γίνεται χορὸς καὶ φαγοπότι
καὶ μὴ ρομφαία φαίνεται παράποτε πυρίνη,
κι' ἀλευρωμένοι, Περικλῆ, κηρύττου Πιερότοι:
ἕνα κορίτσι 'χάθηκε, λεγόμενον Εἰρήνη.

Ἐνα κορίτσι 'χάθηκε μὲς 'στὸν ντουινὰ τὸν πλάνο,
μὴ ἀ κόρη λευκοφόρα,
κι' ὅποιος τὴν εὗρῃ τώρα
θὰ πάρῃ τὰ βρεθήκμα του καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Μάρτης... 'στὴν πρώτη των φοιλιὰ
ξαναγορρίζου τὰ πουλιά,
κι' ὁ Φοῖβος τώρα 'στὸν Κρίον λαμπρὸς φωτοβολεὶ
καὶ τὸν χρυσόμαλλον κρινὸν ἀναίτητον πολλοί.

Ἄντάρᾳ 'στὴν Ἀνατολὴ καὶ παύουνε τάσσεια
κάθε μαριέλας μασκαροῦς καὶ μασκαρὰ μαριέλου,
κι' ἀρχίζει κι' ἡ Σαρακοστή, κι' ἀρχίζει κι' ἡ νηστεία,
ἂν καὶ μὲ τὴν Ἀπόκριχα δὲν εἶχε πάψει διόλου.

Ὁ καθένας τώρα θέλει
μὴ θερμὴ νὰ δείξῃ κρᾶσι,
κι' οἱ Ρουμάνοι κι' οἱ Φρατέλοι
τώρα σκέπτονται γιὰ δρᾶσι.

Μὰ κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλέτο,
σοῦ φανάζω φρενιασμένος:

τῆς ἀνδρείας σου τὸ μένος
πρὸς κερὸν ἀνακατέτο.

Καὶ Φραγκιὰ κι' Ἀνατολὴ
βλέπε πρὸς, προσφιλή,
κι' ἐπὶ τοῦ παρόντος ξύσου.

Μὴν ἀκοῆς τοὺς θερμασίμους
κι' ἐπὶ χρόνια γιὰ πολέμους
φύλαξε τὴν δρεξί σου.

Ἀπρίλης εἶναι γύρω μας, καὶ τρέχω ρόδα νάβρω
νὰ σταφανώσω μπέγγες κι' ἀνθρωποκτόνους γαύρους,
ὁ Φοῖβος μεγαλοπρεπῆς φωτοβολεῖ σ' τὸν Ταῦρο
καὶ τὴν ἀπὸ τὰ κέρατα τσακνώνουνε τοὺς ταύρους.

Φαινόμενα, βρᾶ Περικλή, καὶ γαγο νότα σπάνια
σ' ἄλλη τὴν οἰκουμένη,
κι' οὐτ' ἓνα κράτος μὲναι,
ποῦ νὰ μὴ σκάση κανονιαὶς γιὰ χρέη καὶ γιὰ δάνεια.

Μάης, ἀνοίξεως καιρὸς, μονάχα παπαρούνιας
'στους κάμπους μας ἀνθοβολῶν,
ἀλλὰ τὰ γῆδένια δὲν λαλοῦν,
καὶ κρῶζουν ἐπὶ πᾶνι μας κοράκια καὶ κουρούνιας.

Αἰμάτων βλέπω λείψανα σὲ πόλεις πανταρῆμους,
μὰ σκέπτεται κι' ἡ Βουλγαριὰ νὰ ξανακάνῃ πῆδημα,
κι' ὁ καταφλέγων ἥλιος σημόνει 'στους Διδύμους,
καὶ τρεῖς φορεῖς μακάριος ὅποιος γεννήσῃ διδύμα.

Ἰούνιος, καλοκαιριὰ καὶ ἴση δυνατὴ,
κι' ὁ Φοῖβος εἰς εἰκείνον
σημόνει τὸν Καρκίνον,
κι' ὁ πόλεμος σὺν σήμερα θὰ καρκινωθατῆ.

Κι' οἱ μὲν κι' οἱ δέ, βρᾶ Περικλή, θαρρεῖς πῶς παῖζουν
καὶ πάντες καρκινωθατοῦν, [σκάκι,
κι' ἀκόμη σ' τὴν Σταμποῦλ κρατοῦν
τὸν ὀλοπο Φραγκάκι.

Ἰούλιος ὁ φλογερός, κι' ὁ Φοῖβος εἰς τὸν Λέοντα
φλέγει καὶ τὸν οὐδέταρον, φλέγει καὶ τὸν παλαιόντα.
Βρυχάται λέων ἀπηνής,
βραδείζει, ζημερόνει,
κι' ὁμως τὰ χρέη του κανεῖ
ἀκόμα δὲν πληρόνει.
Κι' ἔλους τοὺς βλέπω κλειόντας
κι' ἔλοι πηγαίνουσι λέωντας.

Αὐγουστος, Περικλέτο μου, κι' ὁ Φοῖβος σ' τὴν Παρθένου
καὶ φαίνεται πυρφλεκτός κι' ἡ γῆ τοῦ Παρθενῶνος,
μὰ τρεῖς ἀλλοίμονον σ' αὐτοὺς, ποῦ μείνουν μετ' ἐπαίνου
σὺν τὰς παρθένους τὰς μωρὰς ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος.

Μεγάλῃ κατανάλωσις σ' τὴν νιοματοσαλάτα,
θὰ ἔγουνε τὰ Σαββατιανὰ θὰ βγούνε ταῦγουλάτα,

θὰ βγούνε καὶ τὰ μουλκίτια πεπὸνια μὲ τὴν βούλα,
κι' ἀκόμη θὰ διαβάζουμε τὴν Ἰπρ καὶ τὸν Βιστούλα.

Σεπτέμβριος, μαραινεταιὶ τὸ κάθε περιδῶλι,
φθινόπωρον ἀνιαρόν, φῶσις φυλλορροοῦσα,
μῆνας μετακομίσεων, μετακομίζουσι ἔλοι,
καὶ τὸν Χαμίτ ἐκ τῆς Σταμποῦλ τὸν κουβαλοῦν σ' τὴν
Προύσσα.
Ὁ Φοῖβος εἶναι σ' τὸν ζυγόν, ἐν τούτοις, κανονιεῖρη,
τὸν ἀνοικίων τὸν ζυγὸν κανεῖς δὲν ὑποφέρει.

Ὀκτώβρης, Περικλέτο μου, κι' ὁ Φοῖβος σ' τὸν Σκορπιό,
κι' ἔλος ὁ κόσμος φαίνεται σὺν ἓνα χασαπιό.
Σκορπιὸι δαγκνώνουνε σκορπιούς, ἀρχίζουσι πρωτοβόρεια,
καὶ παρασύρουσι γειμαροῦ καὶ τὴν δικὴ μας φτώχεια.

Νοέμβριος, κρῦο δυνατό, κι' ὁ Φοῖβος σ' τὸν Τροχό,
κι' ἔξ ὕψους πῦρ τοξεύεται καθ' ἕλιν, πατριώτη,
Ἄλλοθ θὰ πέρνουσι κεφαλαῖς σταθιὰ καὶ πυροβόλα
κι' ἔδωθ θὰ κόβουσι τὰ τραμ ὡς εἶδος καρμινέλα.

Δεκέμβριος, τελευταῖος μὴν, ὁ Φοῖβος σ' τὸν Αἰγόκερω,
πολλὰ σημεῖα δείχνουσι πῶς θάχωμα παληόκαιρο.
Ξενοκτῖα μέσα σ' τὴν Βουλή, ρητόρων ὄργασμός,
καὶ νέος θὰ συζητηθῆ προὔπολογιαμός.

Ἰαννουῖος, τὸ μαχαίρι μας, ἀσῆμι τὸ πηροῦνι,
καὶ τὰ φταχὰ κονάκια
θὰ τρῶνε πιτσουνάκια,
καὶ χορτασμένα θὰ βλογοῦν τὸν θαυμαστὸ Πιτσούνη.

Τέτοια βλέπω πῶς θὰ γίνουσι, Περικλέτο μου κεφάλια,
πιθάνον νὰ γίνουσι κι' ἄλλα.
Ὅμως ἀγρυπνος καὶ σὺ πρόσμενε κι' αἰσιοδόξει
πῶς θὰ ζήσωμε κι' ἔμεις ἐν πολλῇ τιμῇ καὶ δόξῃ.

Ἐλπίζε σὲ νέα κλέη,
κι' ὁ Πρωθυπουργὸς τὸ λέει,
κι' ἐν τῇ μέσῳ τῶσων σάλων
ἄγγελος ρομφαίαν πάλλων
παραστέκει' σ' τὰς βοθηθὰς διαφωστολισμένου Θρόνου.
καὶ μὰς λέει: καὶ τοῦ χρόνου.

Ὀλίγων στίχων ρέμα στοῦ Μάντακα τὸ μνημα.

Ἐστὴν πρώτη του τὴν ἀνθισσι, σ' τὴν πρώτη του τὴ χάρι,
ἔλο ζωὴ καὶ χρώμα,
ἔπασε τὸ περικαλλὸ τῆς Κρήτης παλληκάρι
σ' τῆς Κορυτσᾶς τὸ χῶμα,
κι' ἀθάνατο δοξάζεται τοῦ Μάντακα τὸ σπῆτι
μὲ μνημὰτα σ' τὴν Ἡπειρο, μὲ μνημὰτα σ' τὴν Κρήτη.

Καὶ καμπόσιαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Εἰς τὸ λαμπρὸν ὄρειον γίνονται πάλι τόσαι
μεγάλαι συναυλίαι μὲ καλλιτέχνας πρώτης,
καὶ δὸς του τρέχει κόσμος πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
κι' ἀγάλλεται καθένας τῆς τέχνης θιασώτης.